

NGÀY GIỖ BẠN

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)

Hôm nay là ngày giỗ
Của mày.
Tao nhớ rõ
Nhưng làm sao trở về thăm mộ
Như những lần trước đây ?
Có lẽ mày đã hay
Bọn mình mất Nước !
Mày sướng hơn tao vì được nằm xuống trước
Trên mảnh đất Quê Hương.
Còn thân tao giờ phải cảnh tha phương
Biết bao giờ trở lại ?
Nơi mày nằm chắc có nhiều cỏ dại
Hay bị phá tan đi làm kỹ nghệ công trường ?
Tao còn nhớ bọn mình hay nói chuyện Quê Hương
Đời lính chiến vẫn hoài mơ làm Đẹp !
Những buổi dừng quân, tao làm thơ, mày chép,
Giữa rừng sâu mờ ảo bóng trăng sao.
Những đêm mưa nằm dưới chiến hào
Gối đầu lên mũ sắt.
Mày hay mơ, mộng ngời lên ánh mắt
Ngày thanh bình trên khắp nẻo Quê Hương.
Bỏ lại sau lưng khói lửa chiến trường
Về vui sống bên mẹ già, xóm nhỏ.
Những em gái hậu phương yêu thiên thần mũ đỏ
Thường viết thư cho mày, tán gẫu chuyện tương lai.
Đời bọn mình không biết được ngày mai
Khi tuổi lính không đếm bằng năm tháng
Mà đếm bằng gian truân lửa đạn
Phải không mày ?
Những chiều xuân đời vắng, gió heo may
Mày mơ ước theo mây về viễn xứ...
Mày đổ tao chuyện người xưa, lịch sử,
Thời Chiến Quốc Đông Châu
Từ truyện Tàu sang đến tận trời Âu,
Mày biết cả giòng sông Seine bao nhánh
Hoa Thịnh Đốn bao đèn, trời Paris nóng lạnh.
Nhưng cuối cùng rồi cũng chuyện Quê Hương

Với giấc mơ con, với mộng bình thường
Không bao giờ có được !...
Rồi một hôm, mà lại nằm xuống trước
Mắt mở trừng to như muốn hỏi : Vì Sao ?
Tại sao mà chết ? – Khi mà chỉ ước ao
Trông thấy mẹ già, đàn em, xóm nhỏ ?
Khi mà nói đời thiên thần mũ đỏ
Là bất tử trường sinh !
Tao đưa mà đi, đầu cúi, làm thình
Và tự hỏi đến bao giờ gặp lại ?
Những em hậu phương, những người con gái
Đã yêu mà, sao không thấy tiễn đưa ?
Trong lòng tao đang khóc, hay ngoài trời đang mưa ... ?

*

Rồi hôm nay ngày giỗ
Tao xa rồi – có còn ai thăm mộ
Nơi mà nằm, cỏ dại lạnh tàn hương
Đã bị phá tan đi, làm kỹ nghệ công trường ! ...

Võ Đại Tôn
Hải ngoại...

IN REMEMBRANCE OF A DEAD FRIEND

English translation : Võ Trường Sơn

Today is the commemoration
Of your passing away
I remember it, no doubt,
But there was no way
To get to your grave
Like often did I
In many previous times.
B'cause, you were aware, perhaps,
That we've lost our country.

**You're luckier
To have died earlier
And be buried in our soil.
But for myself and those in exile
The chance was not in sight
To see again the land
That has buried our friends
And our Ancestors.
Your grave might be deserted
Or even worse, unearthed,
To offer rooms to build
Some socialist commune.
I never forgot our days together
When our life as soldiers
Didn't prevent our love of Beauty.
There were leisure moments
After a savage action
When I composed romantic poems
And you took notes of them
Amid the deep jungle
Under the mystic moonlight.
There were rainy nights
Entrenched, hungry and moody,
You're dreaming of peace all over the country
That would end all hatred and war
And give you back to your hamlet and mother.
There were country girls, lovers of the Red Berets,
Who wrote to you intimate letters.
But in our soldier's life
We never plan for the future
When our age is not measured
In terms of years, but of dangers,
Do we ?
There were springtime evenings
When the breeze visited the remote outpost,
In your dream, you were carried away
To the distant countries of old days.
From the medieval to the feudal,
From the oriental to the occidental...
You told me every inch of the Seine
Every street of Washington D.C.
And even the temperature in Paris...
The conclusion always seemed**

To be with our homeland and our simple dream
That had never been realized.
Then one day you were the first to die
Your wide open eyes seemed to ask
Why ?
Why should you die ? When your simple wish
Was to see again your old mother, young brothers,
And the village.
When you used to call
The Red Berets : the Immortals !
Farewell to you, I was silent
Wondering of the next moment
Of a reunion
With you.
And those country girls, your admirers,
Where were they as your mourners ?
I was not sure if I was crying
Or it was raining ? ...

*

And today
I've gone away !
In your remembrance
Was there any visit to your grave ?
Or it might be deserted
Or even worse, unearthed
To offer rooms to build
A socialist commune ?!.

(POEM IN VIETNAMESE: VO DAI TON – ENGLISH TRANSLATION :
VO TRUONG SON)

www.vietnamvanhien.org

